

Sygn. akt II K 328/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Jolanty Isalskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r., 8 października 2015 r.

sprawy

L. F.

s. T. i T. z domu C.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 07.04.2015 roku w G. dwukrotnie oraz w dniu 11.04.2015 r. pomimo prawomocnego wyroku powstrzymywania się od zbliżania do B. J. wydanego przez Sąd Rejonowy w Prudniku sygn. akt IIK 600/14 z dnia 13 października 2014 roku zbliżał się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

2. W dniu 09.05.2015 roku w G. pomimo prawomocnego wyroku powstrzymywania się od zbliżania do B. J. wydanego przez Sąd Rejonowy w Prudniku sygn. akt IIK 600/14 z dnia 13 października 2014 roku zbliżał się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

3. W dniu 11.05.2015 roku w G. pomimo prawomocnego wyroku powstrzymywania się od zbliżania do B. J. wydanego przez Sąd Rejonowy w Prudniku sygn. akt IIK 600/14 z dnia 13 października 2014 roku zbliżał się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

4. W dniu 18.05.2015 roku w G. pomimo prawomocnego wyroku powstrzymywania się od zbliżania do B. J. wydanego przez Sąd Rejonowy w Prudniku sygn. akt IIK 600/14 z dnia 13 października 2014 roku zbliżał się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

5. W dniu 19 maja 2015 roku w G. dwukrotnie oraz w dniu 20 maja 2015 roku dwukrotnie pomimo prawomocnego wyroku powstrzymywania się od zbliżania do B. J. wydanego przez Sąd Rejonowy w Prudniku sygn. akt IIK 600/14 z dnia 13 października 2014 roku zbliżał się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

I. uznaje oskarżonego Ł. F. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach od 1 do 5 części wstępnej wyroku przyjmując, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 244 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 244 kk przy zast. art. 91 § 1 kk oraz przy zast. art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzoną B. J.;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymywania się od zbliżania do pokrzywdzonej B. J. na odległość mniejszą niż 50 metrów;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. S. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 619,92 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu;

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. J. kwotę 684 zł tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

VIII. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w tym 180 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 328/15

UZASADNIENIE

Oskarżony Ł. F. stanął pod zarzutami popełnienia przestępstw z art.244 kk polegających na naruszaniu orzeczonego względem niego wyrokiem tut. Sądu z dnia 13 października 2014 r. sygn. akt II K 600/14 zakazu zbliżania się do B. J.. Oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Postępowanie przez Sądem wykazało, że oskarżony w czasie i miejscach opisanych w akcie oskarżenia zbliżał się do B. J. na odległość mniejszą niż 50 m, co stanowiło naruszenie sądowego zakazu wynikającego z punktu 5 przywołanego wyżej wyroku.

Oskarżony Ł. F. jest kawalerem, ma średnie wykształcenie, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest pracownikiem fizycznym w firmie budowlanej za granicą z dochodem 3000 zł miesięcznie, nie posiada majątku większej wartości. Był wcześniej karany sądowo, w tym za ciąg przestępstw z art.244 kk na karę grzywny.

Oskarżony Ł. F. leczy się psychiatrycznie. W postępowaniu sądowym dopuszczono dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów w celu stwierdzenia, czy w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. W wydanej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli psychiatrzy stwierdzili, że ze względu na zaburzenia obsesyjno kompulsywne, zdolność rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem była u Ł. F. w znacznym stopniu ograniczona w rozumieniu art.31 §2 kk.

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu wyrkiem ciągu przestępstw z art.244 kk nie budzą wątpliwości.

Oskarżony, kilkakrotnie zbliżając się do B. J. na odległość mniejszą niż 50 metrów nie stosował się do zakazu orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Prudniku o sygn. akt II K 600/14. Tym samym wypełnił ustawowe znamiona czynu określonego w art.244 kk stanowiącego, m. in., że kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zbliżania się do określonych osób, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

W związku z tym, że oskarżony, zarzuconych mu czynów dopuścił się w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw spełnione zostały ustawowe przesłanki zastosowania art.91 §1 kk (ciąg przestępstw). Przepis ten stanowi, że w takim przypadku sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Ze względu na treść opinii sądowo – psychiatrycznej wskazującej, że oskarżony Ł. F. z powodu zaburzeń obsesyjno kompulsywnych, miał zdolność rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem w znacznym stopniu ograniczoną Sąd przyjął, że przypisanego mu ciągu przestępstw tenże oskarżony dopuścił się w warunkach art.31 §2 kk.

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 1); §2 stanowi zaś, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy Sąd uznał, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 wraz z oddaniem oskarżonego pod dozór kuratora oraz orzeczeniem zakazów kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej, przy przyjęciu pozytywnej prognozy kryminologicznej wdrożą oskarżonego Ł. F. do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w szczególności w zakresie poszanowania wolności i prywatności pokrzywdzonej, a także i respektowania sądowych orzeczeń. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu stopnia zawinienia, który nie był znaczny ze względu na ograniczoną poczytalność oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu kara pozbawienia wolności będzie współmierną odplatą za jego popełnienie. Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisanego Ł. F. ciągu przestępstw, wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra (prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w zakresie wykonania orzeczonych przez sądy zakazów, a pośrednio wolność i prywatność pokrzywdzonej) oraz sposób i okoliczności jego popełnienia, tj. powtarzalność i uporczywość zachowań oskarżonego. Powyższe, przy uwzględnieniu, wcześniejszych skazań oskarżonego, w tym i za ten sam ciąg przestępstw powodują, że względem oskarżonego należało orzec karę pozbawienia wolności powyżej dolnego ustawowego zagrożenia. Z kolei w celu zapobieżenia kolejnemu naruszeniu orzeczonych względem Ł. F. zakazów zbliżania się Sąd, w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora, który będzie czuwał nad przebiegiem okresu próby. Dodatkowo, w celu zabezpieczenia interesów pokrzywdzonej Sąd orzekł zakazy zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej oraz kontaktowania się z nią. Naruszenie tych zakazów spowoduje nie tylko groźbę poniesienia odpowiedzialności karnej za kolejny czyn z art.244 kk, ale i zarządzenie wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności. Analizując treść przepisów kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w chwili popełniania przez oskarżonego zarzucanego mu ciągu przestępstw oraz w chwili wyrokowania Sąd doszedł do przekonania, że względem tegoż oskarżonego winno zastosować się ustawę obowiązującą poprzednio, a nie nową (art.4 §1 kk). Ocena ta uzasadniona jest możliwością zawieszenia względem oskarżonego kary pozbawienia wolności, pomimo uprzedniego skazania na taką

karę. Zastosowanie instytucji zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności względem oskarżonego wykluczałby art.69 §1 kk w brzmieniu obecnym.

Stosownie do treści art.423 §1a kpk oraz art.424 §3 kpk, w związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, których wniosek dotyczy.